

KATHERINE MANSFIELD

„you see, I too have a passion for technique. Out of technique is born real style”.¹²

Schrijfster ziet techniek dan aldus.

Wanneer een auteur schrijft over een vrouw — een zeemeeuw — een tafel — een stoel, dan is op dat oogenblik die auteur zelve, die vrouw — die zeemeeuw — die tafel — die stoel. Wanneer deze gedaanteverwisseling, dat tijdelijk kruipen in de huid van een ander, zich waarlijk heeft voltrokken, dan moet er in 's schrijvers zinnen geen woord op de verkeerde plaats staan en geen woord mag er wezen dat kon worden gemist. Ter illustratie van haar meening kiest Katherine Mansfield het kleine verhaaltje *Miss Brill*. Hier heeft ze iederen zin en elke paragraaf gekozen om zich bij Miss Brill aan te passen, met het oog op Miss Brill en wel zeer speciaal Miss Brill op dezen dag en dit uur. Toen het verhaal geschreven was, las en herlas de auteur het eenige malen

hardop, zooals men een muzikale compositie speelt en wéér speelt, trachtend haar stijl steeds nader te brengen tot Miss Brill; niet rustend voordat de vorm van vertellen zich volkomen bij Miss Brill had aangepast.

Nooit heeft Katherine Mansfield het zichzelf makkelijk gemaakt en waar zij meende dat slecht werk den dood in zich droeg, werd goed werk dringende eisch. Hoe moeilijk geeft zij haar werk aan openbaarmaking prijs, waar ze heeft geklaagd dat ze haar liefste voor de wolven wierp; hoe pijnlijk nauwgezet is haar verantwoordelijkheidsgevoel, waar ze niets beters heeft gewenscht dan als haar eenige erfenis een kleine kern van waarheid achter te laten.

Aan die waarheid is in dezen arbeid alles getoetst. Niets ging haar diep genoeg, de

Katherine Mansfield - 1921